

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Zwinger, Jakob

Basileæ, [1619]

Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1415](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1415)

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝ. *CONTRA EVM*
 τι, ἀπομυθῆς ἂν οὖ
 λόγῳ.
 qui dixerat, Prometheus
 es in verbis.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Apologia quædam est cōtra eum à quo Prometheus in ve bis appellatus fuerat, qua quantū hęc collationem in se admittat, & quantū nō, cū acerba quadā regeſtio- ne reſpondet. Ut aut̄ in ſuperiore natiōne ſomnij, ge- neris, educationis, ac ſtutorum ſuorū rationes expo- ſuit: ita hęc videtur diſtionē & dicendi genus ſuū, quale, & ad quod exemplū comparatū eſſet, indicare voluiſ- ſe: nempe quod ad materiam & res attinet, comœdiam: quod aut̄ ad cōpoſitionem & ipſam orationis figurā ſpe- ctat, dialogos, quales ſcilicet Platonis ſunt, ſeſe imitari,

ΟΥκ ἔρπεμθῆα με
 φῆς; ἢ μὴ λα-
 τὰ τῶ, ὡς αἰετῶ, ὡς
 κηλίνων λαμοι τῶν ἔργων ὄν-
 των, γυναικῶ τῶν ἀνόνα, καὶ
 φημί ὁμοιῶ εἶναι αὐτῶ. ἰδὲ
 ἀνανομοι κηλοπλάθῳ αὐτῶ
 εἶναι, ἢ καὶ φανότερον ὁμοιῶ ὁ
 κηλός, οἱ ἔκρησθῶς βαρβαρῶ
 ρός τις παραμικρόν. ἢ δὲ ὕ-
 περπαυῶν τῶς λόγῶς ὡς δι-
 θῆναι ἰσχυρῶς ὄντας. ἢ σοφῶ-
 τατον τῶν τιτάνων ἰσχυρῶ-
 ζῆς αὐτῶς, ὅρα μῦθῳ ἀρῶνείαν
 φῆς.

meū nomine, eam cohonestas & laudas: vide ne quis ironiam dixerit,

Prometheus aigitur me esse ais: si quidē e aratione, o optime, quasi & mea opera lucea sint, agnosco collationē, ac fateor me simile illi esse, neq; recuso luti figulus etiā ipse dicit: tametsi luti mihi vilius sit, quale scilicet ex triujs colliquitur, cœnū propemodum, ac sœculentū quoddā. Quod si verō adeo extollens orationem meam, perinde ut artificiosam & fabrefactam, doctissimi illius Titani nomine, eam cohonestas & laudas: vide ne quis ironiam dixerit,

ἔθ', καὶ μυκίτρα, ὄσον τὸν ἀτ-
 τικόν, προσῆναι ὡς ἰπαι-
 νο. ἢ πῶθεν ἤρ' ἐν μήχα-
 νορ τὸ μόν; τίς δ' ἢ ἡ ψευδὴ
 σοφία καὶ προκείμενα ἐν τοῖς
 γράμμασιν; ὡς ἔμοιγε ἐ-
 κανόν, ἢ μὴ πάνσοι γίγνα
 ἔδοξε, μὴ δὲ κομιδῇ ἄ-
 ξια τῷ λαοκράτῳ. λέει τοι
 πόσῳ δικαιοτέρῳ ἕμῃς
 ἂν ἐκείνοις ὡς Προμη-
 θεῖ, ὅσοι ἐν δικαίᾳ ἔδοξα
 πιθέει, ξυὲ ἀληθείᾳ ποῖοι
 ἔμοι τὰς ἀγῶνας; ζῶντα
 ὄν, ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμ-
 ψυχα ἡμῶν τὰ ἔργα. καὶ
 ἐν ὄψ', καὶ τὸ θερμόν αὐτῶν
 τῶν ἐστὶ διαπυρορ. καὶ τῷ-
 ὅ ἐκ τῷ Προμηθεῖος ἄρ
 ἢ ἢ πλὴν ἢ μὴ διαμάχοι-
 τε, ὅτι μὴδ' ἐκ πηλῶ πλάτ-
 τει, ἀλλὰ χρῆσα ἡμῶν
 τοῖς πολλοῖς τὰ πλεονεμα-
 τα. ἡμῆς δὲ, οἱ ἐς τὰ πλε-
 θη παειόντες, καὶ τὰς τοιαύ-
 τας τῶν ἀπροσάτων ἐ-
 παίνομεν, ἔδωλα ἄτ-
 τα ἰπιδανύματα. καὶ τὸ
 ἔθ'

dixerit, & quasi quandam
 Atticam subsannationem
 subesse huic laudi aut, unde
 enim adeo fabricatum est
 quod ego facio? Quae ve-
 ro ista nimia & Promethea
 sapientia in scriptis meis?
 Nam mihi certe illud satis
 fuerit, si non omnino terre-
 na atq; fictilia tibi videan-
 tur, aut digna adeo Cam-
 caso. At verò quanto ius-
 stius vos compari Prome-
 theo poteratis, quicumque
 in iudicijs & causis agen-
 dis celebres estis, cum veri-
 tate certamen instituentes?
 Viua enim reuera atque a-
 nimata vobis operasunt, &
 per Iouem etiam calor
 illorum ignitus est. Quod
 ipsum quoque ex Prome-
 thei rebus sumptum vide-
 ri possit, nisi si sic decida-
 tis hic, quod minimè ex lu-
 to fingatis vos, sed quod
 aurea vobis plerisque fig-
 menta sua sint: nos autem
 qui ad vulgus prodimus, atq;

ibi tales nostras auscultationes iactamus, nihil aliud quam
 simulachra quaedam rerum spectanda exhibemus. Et in
 b s summa

ἄρ' ὄλον ἐν πυλῶ, καθά-
 περ ἔφλω μικρὸν ἔμπροσθεν, ἢ
 πηλασικὴ καθὰ τὰντὰ ὄντι λο-
 ροπάθοις τὰ δ' ἄλλα ἔτι λι-
 θεοῖς ὁμοία προσείρη, ἔτε
 ψυχῆς δ' ἄγρια τι, ἀπὸ τερ-
 ψις ἀπὸς, καὶ πωδὸς τὸ πρῶ-
 γμα. ὡς τὴ με ἐνθυμῆσαι ἔ-
 πασι, μὴ ἄρα ἔτω με Προ-
 μυθεῖα λέγοις ἔτι, ὡς ὁ Λωμι-
 κὸς τὸν Κλήαντα φησιν οἴσθαι
 περὶ αὐτῶ.

Κλέων Προμηθεὺς δεῖ με-
 τὰ τὰ προσημαῖα καὶ αὐτοὶ δὲ
 ἀδελφῶσι τὸς χυτρίας ἢ ἵππου
 ποῖς, καὶ πᾶντας ὄλοι πηλασ-
 γοί. Προμηθεὺς ἀπικαλοῦ,
 ἐπισκόπων ἔτι ἐν πυλῶ, καὶ
 πλὴ ἐν πυρὶ οἶμα τ' σκαπῶν
 ὄνειρον. καὶ ἔτι βί τὸ βῆ-
 λεται ἔτι ὁ Προμηθεὺς, πω-
 εν ἐν ὄρας ἀπὸ τὸς ἄντα.
 καὶ ἐς πλὴ ἀπικαλοῦ ὄντι
 τῆς τῶν σκαμμάτων ἐπὶ
 καὶ ἐν ὄρας ἡμῖν τὰ ἔργα,
 ὡς περὶ ἡμῶν τὰ χυτρίδια, ἢ
 μικρὸν

Quod si etiam hoc sibi vult Prometheus iste tuus, admo-
 dum directe ac certo iaculatus es, & omnino secundum
 Atticam illam mordendi acerbitatem dixisti: quoniam &
 nostra opera fragilia sunt, perinde ut illorum ollulae: &
 modicum

summa, circa lutum quis
 dem, quemadmodum pau-
 lo ante dixi, ipsa haec si-
 gulina versatur, perinde
 ut & aliorum figulorum:
 praeterea autem neque mo-
 tus similis inest, neque ani-
 ma seu vita aliqua signifi-
 catio, sed delectatio quae
 dam inanis, & quasi qua-
 dam lusus totum illud nex-
 gocium est. Ut interim e-
 tiam cogitare incipiam, num
 ita me Prometheus dices
 te volueris, ut Comicus
 ille Cleonem: nosti siqui-
 dem. Cleon, inquit, Pro-
 metheus ille & post nego-
 cia est. Ceterum etiam ipsi
 Athenienses h sigulos olla-
 rum & furnorum construs-
 ctiores, & quicumque cir-
 ca lutum versantur, Prome-
 theos vocabant olim: allu-
 dentes ad lutum, opinor,
 & ad illam quae fit in i-
 gne, vasorum assaturam.

μικρόν τις λίθον ἰμβαλόν, ὁμοίως ἅπαντα καὶ ὅτι
 φαίη τις παραμυθεῖν, ὅτι
 ἔταῦτα ἠκούσα ὧ Προ-
 μηθεῖ, ἀλλὰ τὸ λαυροῦν
 τῶ ἐπιπυῶν, καὶ μὴ πρὸς τι
 ἄλλο ἀρχέτυπον μιμη-
 μένον. ὡς περὶ κέν, ὅτι ὄν-
 των ἀνθρώπων, τὸς ἐνοή-
 σαι αὐτὸς ἀνέπλασε, ὡς αὐτὰ
 ἴσα μορφάσας, καὶ ἴσας
 μύσας, ὡς ἀκίνητά τε ἦν,
 καὶ ὀφθάλμῳ χασίψια. καὶ
 τὸ μὴ ὄλον, ἀρχιτέκτων αὐ-
 τὸς ἴω. σωαργάσει δὲ ὡ
 καὶ ἡ Ἀθωᾶ, ἐμπέσσα
 τὸν πηλόν, ἢ ἔμψυχα ποῖ.
 ὅτι ἂν τὰ πλάσματα, ὅ μὴ
 ταῦτα ἔν ἔποι, πρὸς τι τὸ
 εὐφυμῶν ἐξηγέμεν, τὸ
 ἀρχιμέτρον. καὶ ἴσας οὐτ
 ὅ νοῦς ἴω ὡ δειγμέφ.
 ἰμοὶ δὲ ἔ παύν ἰκανόν,
 εἰ λαυνοποιῶν δοκοῖν, μὴ
 δὲ ἔχοι τις λίθον ἀρχαῖος
 τέρων τι ὡ πλάσματ, ὅτι
 οὐδὲν ἀπόρρον δειν, ἀλλ
 ἢ ἔ

modicum quispiam lapillum
 iniiciens, facile contriuerit
 omnia. Atqui dixerit aliquis
 consolando nos, nequā
 quam ista assimilasse Pro-
 metheo, sed nouitatem hanc,
 ὅτι ea quæ nullo alio exem-
 plo facta, aut ad imitatio-
 nem comparata sunt, lauda-
 re voluisse te : quemadmo-
 dum ὅτι ille nondum existi-
 tibus hominibus excogita-
 tos, atque de nouo inuen-
 tos illos tum finxit, talibus
 animalibus effigiatis ὅτι ex-
 ornatis, quæ ὅτι moueren-
 tur facile, ὅτι aspectu gra-
 tiosa forent. ὅτι in summa,
 architectus ipse erat : sed
 cooperabatur tamen etiam
 Minerva illi, quæ ὅτι lu-
 tum inspirabat, ὅτι figmen-
 ta illa animata reddebat.
 Talia quidem ille aliquis
 dicere posset, atque ita in
 meliorem partem dictum
 istud exponere. Et fortassis
 hæc sententiā etiā dicti fuit.

Sed mihi non ita satis est, si videar noua fingere : quoniā neq̄
 vetustius aliquid dicere quisquā poterit eo figmento, ad cuius
 imitationem ac formā hoc deductū ὅτι quasi progenitum est.

Sed

δὲ ἂ μὴ καὶ χάριτα φαί-
 νοιτο, ἀσχωνοίμην ἄν, εἰ
 ἴδι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμπα-
 τήσας ἄν ἀφανίσαιμι, ἴδι
 ἄν ἀφιδίωσιν αὐτό. παρὰ
 δὲ ἐμοὶ ἢ λεανότης, μὴ ὀ-
 χεῖ σωτηρίφθαι ἄμορφον
 ἄν, καὶ ἄγε μὴ ὅτω φρονοίμην,
 αἴτι' ἄν μοι δοκῶ ὑπὸ ἐκ-
 κείλει καὶ γυτῶν κέρας, ἢ
 σιωπῆς ὡς πολλῷ ἄμορφότη-
 ρα τὰ μετὰ τῷ ξυγῆ αὐτὰ
 πειροβάτα. Πτολεμαῖος οὖν
 ὁ Δάξυς δύο ἑανὸν ἐς ἄγυ-
 πτον ἄγων, καὶ μὴ ὄντι βακ-
 κριανῶν σαμίλων, καὶ
 δίχραμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ
 μὴ ἠμίτομον αὐτῷ ἀκείως
 μέλαρ εἶναι, τὸ δ' ἕτερον ἐν
 περιβολῆν λακῶν, ἐπίσης δὲ
 μεμειομένην ἐς τὸ θέατρον
 συναγαγὼν τὸς ἀγυλλίους,
 ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἀπὸ τῆ
 πομπῆς θεάματα, καὶ τὸ τιλῶν
 ἴδιον καὶ ἴδιον, πλὴν καμῆλον,
 καὶ τὸ ἠμίλοννον ἄνθρωπον, καὶ
 ὄντι ἐκπύξην ὡς θεάματα.

οἱ δ'

illis cū alia multa spectacula, tum inter postrema, hæc quoq̃ :
 camelum videlicet, & semialbum hominem, putavitq̃ se ma-
 gnam admirationem isto spectaculo concitaturum esse.

At illi

Sed tamen nisi & gratiam
 quandam atque venustatem
 præ se ferat, puderet me fa-
 nè (satis scias) illius, & cons-
 culcando abolere cuperem.
 Neque enim illi eò profue-
 rit apud me nouitas hæc,
 quò minus conteratur, si de-
 forme existat. Et si quidem
 non ita sentiam, dignus mi-
 hi videor qui à sedecim vul-
 turibus attondear: ut qui non
 intelligā quòd multo defor-
 miora ea sunt, quæ hoc ipsum
 quòd sunt, cum peregrinitate
 quadam coniunctum habent.
 Ptolemæus igitur Labi fi-
 lius, cū aliquando duas res
 nouas in Aegyptum addu-
 xisset, camelum videlicet
 Bastrinam totam nigram,
 & hominem bicolorem, cu-
 ius altera pars planè nigra,
 altera autem excellenter
 candida erat, per totum cor-
 pus æqualiter distincta at-
 que diuisa: congregatis in
 theatrum Aegyptiæ, exhibuit

οὐδὲ πῶς μὲν τὴν λέμνην
 ἐφ' ὀβήσασθαι, καὶ ὀλίγη δάμνη
 φηγορ ἀναβορόντες· καὶ τοὶ
 χυσοῦ παρ' ἐκπόσμου, καὶ
 ἀπορρίδι ἐπέρωθ, καὶ χαλι-
 νὸς ἡ λιθοκόμητ'· Δαρῆς
 τινός, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐ-
 τὸν κερμῆλιον. πῶς δ' ἄνθρω-
 ποὶ οὐ μὲν ποιοὶ ἡλώων οὐ
 δὲ τινος, ὡς ἐπὶ τέρατι, ἱμνο-
 σάμενον. ὡς δ' ὁ Πτολεμαῖος
 σιωπῆς ὅτι ἐν ἐνδοκίμῳ ἐπ' αὐ-
 τοῖς, καὶ ἡ θαυμάσιαι τὰ τῶν ἀ-
 γνῶστων ἢ λεανότης, ἀλλὰ πῶς
 αὐτοῖς τὸ ἕρπυλλον, καὶ τὸ ἕρ-
 πορφορ κείνουσι, μετέσασθαι
 αὐτὰ, καὶ τὸν ἄνθρωπον
 ἐκείνι δὲ τιμῆς ἦσαν, ὡς
 πῶς τῶ. ἀλλ' ἢ μὲν λέμνη
 ἀπὸ θάλασσης ἐμεινυμένη. ἢ ἄν-
 θρωπον δ' ἢ διπλὸν Θεσπιδί
 τὸ αὐτὴν ἰδωρῆσθαι, καὶ ὡς
 ἀνίστασθαι παρὰ τὸ πόρον. δὲ
 δοικα δ' μὴ καὶ τὸ μὲν λέμνη
 λ' ἐν ἀγνῶστοις ἢ οὐδ' ἄν-
 θρωποι, καὶ χαλινὸν ἐπὶ αὐτοῖς
 θαυμάσιαι, καὶ τὴν ἀπορρίδα.

ἐπὶ

bicini, eam ad pocula bene cecinisset, dono dedit. Porro ve-
 reor, ne & mea, i camelus in Aegypto, sint : homines
 autem, adhuc frenum illius & purpuram admirentur :
 quoniam

At illi ad cameli quidem cō-
 spectum perterriti sunt : &
 parum absfuit quin exilien-
 tes profugissent. quanquam
 tota ea auro exornata, ac
 purpura instrata erat : frenū
 autem etiam gemmis compa-
 ctum habebat, ex Darij alicu-
 ius, aut Cambysis, aut etiam
 ipsius Cyri thesauris deproma-
 ptum. Ad hominis autem in-
 titutum pleriq; ridebant : aliq;
 autem etiam ut monstrum a-
 liquod ipsum auersabantur.
 Quare Ptolemaeus intelli-
 gens se illis non adeo laudem
 conciliaffe sibi, neq; nouita-
 tem apud Aegyptios in admi-
 ratione esse, sed præ ipsa quod
 concinnum atque compositū,
 iustaq; forma præditum fo-
 ret, probari : transtulit illos
 inde, hominemq; nō amplius
 eodem horrore habuit, quā
 antea. Ac camelus quide ne-
 glecta atq; relicta tum, mor-
 tua est : hominem autem illū
 duplicem Thespidi cuiusdā tis

ἐπὶ δὲ ἐστὶ τὸ ἐκ δυοῖν ὄντων
 ἁπλοῦς συζῆσαι, ἀελο-
 γος καὶ ἁρμοδίας, ἐστὶ τῷ
 το ἀπόρητος ἐνμορφίαν, ἐ-
 μὴ καὶ ἢ μίξις ἑναρμόνιστος,
 καὶ κατὰ τὸ συμφυρῶν γί-
 γνοιτο. ἐστὶ γὰρ ἐκ δυοῖν ἁ-
 ῶν, ἀπόκοτον τὴν ξω-
 θεκίω ἀντιστοίχον τὸ πρῶ-
 τώτατον; ὁ ἱπποκράτης
 ὁ δὲ ἄρφαίης ἐπὶ τῶν
 τῶν τι ἴσως τῶν ἰσχυρῶν,
 ἀλλὰ καὶ ὑπερκότατον, ἃ
 καὶ πρὸς τῶν ὄντων ἰσχυρῶν
 φῶν, ἐπιδακρυμφοῖς τῶν
 παροινίας καὶ σφραγῶν αὐ-
 τῶν. τὸ δὲ ἔχει καὶ ἑμμορ-
 λην γυνοῖς ἄρ ἑμμορφῶν τι
 ἐκ δυοῖν ὄντων ἀείστον ξυμ-
 θεῖν, ὡς περὶ οἶνον καὶ μέλι-
 τος, τὸ ξωαμφοτέρων ἡδιστον
 φησὶ ἔργον; ἢ μὲν περὶ γα-
 λῆ μῶν ἔχει ἀετῶν ὄντων, ὡς
 τῶν ὄντων ὄντων ἀλλὰ δὲ ἀε-
 μὴ τὸ ἑκατέρωθεν, ἢ μί-
 ξις ὡς φθασῶν. ὁ πάλιν
 γοῦν ὡς ἡδὴ καὶ φησὶ ἔχει ἄρ-
 φῶν ἁπλοῦς, ὁ δὲ ἀνατολῶν, καὶ ἢ
 ἁρμόνιστος

vitriusq; pulchritudinem ipsa temperatura corruperit. Neq; enim
 omnino consueti inter se, atq; affinia, ab initio Dialogus &
 Comœdia

quoniam neque illud ex duo-
 bus optimis compositū Dia-
 logo videlicet, & Comœ-
 dia, per se ipsum satis valet
 ad formā & elegantiam, nisi
 & compositio inter se con-
 sistenti, iustaq; proportione
 temperata fuerit. Licet qui-
 pe ex duobus pulchris como-
 positionem alienam, atque
 peregrinam fieri: quale illud
 vulgatissimum est^k Hip-
 pocentauri. Non enim faci-
 le dixeris, amabile aliquod
 animal esse hoc, sed potius
 contumeliosissimum: si modò
 conuenit pictoribus crede-
 re, exhibentibus temulentiam
 & cædes illorum. Quid era-
 go? annon rursum quoq; be-
 ne formatum ac pulcherrū ali-
 quid ex duobus optimis cō-
 positū fieri potest? Vt ex via-
 no & melle commistum &
 temperatū, suauissimū equi-
 dem aio esse. Quamquam de
 meis cōpositionibus hoc con-
 tendere non ausim, quòd ipse
 quoq; tales sint: sed metuo ne

ἔωμο δία ἕγι ὁ μὲν οἶκοι, καὶ
 ἑαθ' ἰαυθῶν ὑπὸ Δία ἐν τῷ
 μενεαῖοις μὲν ὀλίγωρ τὰς
 ἀγρηθὰς ἰποῖατο. ἡ δὲ παρα-
 Ἰδῶσα τῷ Διονυσίῳ ἰαυτῷ,
 θράτρω ὀμίλια, καὶ ξυπέασι,
 καὶ ἰγλωτοῖα, καὶ ἐπέσκα-
 ῖσι, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἕβαινε
 πῆς ἀνδρῶν, ἐπιόη καὶ τῷ ὀ-
 ἄδωρ ἀναπαύοις μίτροις ἐπη-
 ἕμερῶν τὰ ποτὰ, τὸς τῷ
 ἑσθλοῦς ἰταίρεσ ἰχθῶσι,
 φροῖσις, καὶ μὲν ἀρολιθῶσ,
 καὶ τὰ βιαῖα πῆσαγορῶσ
 ἔ. καὶ μίαν τὰν τῶν ἀέλων
 οἰρ ἐπιποῖη ἰκάνος ἰποῖα-
 ἦλαμ, καὶ τῷ Διονυσίῳ
 ἰλῶθεῖαν ἑαλαχῆν ἀντῶν,
 ἀρτῆ μὲν ἀρῶθαβῶτας δα-
 ἦνῶσ, καὶ νεφέλασ ξυῶν-
 τασ: ἀρτῆ δὲ ψυθῶν πηθῶ-
 μαλα ἀεμῶντῶσ, ὡσ δῶ-
 θεν τὰ ἀείρα νεφλογοῦμερῶσ.
 ὁ δὲ ἀλῶσ ἔ. δὲ σῶμῶτάσ ἰ-
 ποῖατο τὰς σιωπῶσ φύσῶσ
 καὶ πῆσ, καὶ ἀρτῆσ φησοφῶν,
 ἔσ.

Comœdia suere. Siquidem
 ille domi & secum ipse, me-
 hercle, in ambulacris cū pau-
 cis quibusdam disputationes
 suas habebat: Comœdia autē
 tradens se totam Dionysio, in
 theatro cōuersabatur, simulq̄
 ludebat, & ridicula erat:
 gaudebat salibus & dicacia
 iate, & cū numerositate qua-
 dam ad certamen & palmam
 veniebat. Interdum etiā ana-
 pasticis versibus prorsum in
 sublime euecta, dialogi fe-
 elatores ac socios ut pluri-
 mum irridebat ac subsannas-
 bat, curarum exercitores, ac
 vanos sublimium rerum di-
 sceptatores, & id genus alia
 vocitando. Quin & vnam
 hanc ad eundi viam habebat,
 sugillando illos, & Dionysia-
 acam istam libertatem in
 ipsos effundendo; nunc in
 aère ambulantes, & cum
 nubibus congregientes il-
 los exhibens, nunc publi-
 cum saltus merientes fingens, ut
 qui scilicet de aëreis & subli-
 mibus istis rebus nimis exiliter
 arguerentur. Dialogus autē
 tem contrā maximè graues ac
 venerabiles disputationes ha-
 bebat, cū de natura rerum, tum
 de vitæ philosophorum:
 ita ut

ἄρα τὸ τῶν μουσικῶν τῶν δις
 ἑξῆς πασῶν εἶναι τὴν ἀρμονίαν
 ἀπὸ τῶν ὀξυτάτης τὸ βαρυτά-
 τος. καὶ ὁ μῶς ἵστορικῶσιν ἡ-
 μῖς τὰ ὅπως ἔχοντα πῶς ἀν-
 ἰστα ξυμπαράγῃν, καὶ ξυμπα-
 ρῶσαι, ὃ πάντων περιόμια, ὃ
 εἰ ἐυμαρῶς ἀνεχόμενα τὴν
 ἰσωνίαν. Διδιατοίνω μὴ
 ἀνθις ὁμοίον τι ὡς περὶ μὲν
 ὡς ὁ πεποικηὸς φαίνωμαι, τὸ
 ὅθλου ὡς ἀρῶνι ἐγκαταμίσθας,
 καὶ διὰ αὐτὸ διελκυσσάμενος
 μᾶλλον εἰ μὴ καὶ ἄλλο τι τῶν
 τῶ φανούλων ἐξαπατῶν ἴσως τῶς
 ἀκόουτας, καὶ ὅσα παραβάς
 αὐτοῖς λιχναυμῶνα τῆ πιμι-
 διῆ, γέλωτα λιμικῶν ἀπὸ σε-
 μνότητι φιλοσόφου τὸ ἦν τῆς
 λεληθικῆς. καὶ ἦν λεληθικῆς ὁ
 θεὸς, ἀπαγε τῶ μόνον ἐν ἄρ-
 ἱστοῖς ἐνῆναι τοῖς ἡμετέροις.
 ἢ παρὰ τῶ ἦν ἄρ ἰνδῶν
 πῶ, εἰ μὴ ἄρα τις ἕμε διείδαθε
 τῶ τῶς πυντιονάμιας, καὶ
 παραγέλασθε καὶ αὐτὸς σωτη-
 ρῶν, ὡς ἄλλο τι ἄρ πᾶς
 οἰκίμ;

sit in esse dici possit. Aut unde enim furaremur tale aliquid?
 nisi verò quispiā nos laet, qui eiusmodi ὀ πινυμ in curuato-
 res ὃ hircoceruos ὃ ipse composuerit. Veruntamen quid fa-
 cerem?

ita ut Musicorum illud ἢ δις
 ἑξῆς πασῶν, hoc est, bis per
 omnes chordas siue distan-
 tias tonorum, nempe à sum-
 mo atq; acutissimo ad inuim
 atq; grauissimum vsq; inter
 eos disconueniret. Et tamen
 ausi fuimus nos, hac ita sese
 habentia, inter sese coniu-
 gere, & quasi conciliare, eaq;
 mutuo coaptare, que neque
 omnino obsequuntur, neque
 facile communionem ὃ so-
 cietatem aliquam sustinent.
 Vereor itaq; ne denuò simile
 aliquid Prometheo isti tuo
 fecisse videar, ut qui semina
 ninum cum masculino com-
 miscuerim, ὃ ob id ipsum
 nunc reus agar. Imò etiam ne
 quid aliud tale videar, de-
 cepisse fortasse auditores,
 atque ἢ ossa apposuisse ipsis
 pinguedine obducta ac tea-
 eta, risum scilicet Comicum
 sub philosophica grauitate.
 Hoc enim furti fuerat. Absit
 hoc vnū modò, vt ne in nos

βοιμι; ἐμυριτίον ἢ οἷς ἀε
 παξ πλανόμιω· ἐπὶ τὸ γ
 μεταβολάδα, ἐπιμυ
 δὲως ἔργον, ὃ π
 μὲδὲως ἐστὶ.

cerem? Persistendum enim
 est in ijs quæ semel coeperis,
 quandoquidē mutare con-
 silium, Epimethei opus, non
 Promethei est.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

[Prometheum igitur.] Operis sui formulam quandam
 ac filium describit Lucianus, causidicos subinde taxans, qui li-
 bros a se conscriptos, eo quod à strepitus forensi erant semoti, de-
 inde etiam ex Dialogo concinnati, & Comædia, quæ inter se
 longè diversa sunt, irridebant, Promethia subinde Lucianum
 per contumeliam appellantes, hoc est, πηλοπλάστον, aut pla-
 stem, sive figulum. Fuit autem Prometheus, quemadmodum de
 eo fabulantur, Iapeti ex Titano geniti filius. hic cum Ioni duos
 tauros immolasset, carnes amborum sub vno bouis tegore oc-
 culuit, ossa sub altero. Iupiter tradita sibi optione, ossa elegit.
 Itaque comperta fraude indignatus, ignem mortalibus abstulit.
 Prometheus rursus illum e caelo furtim in ferula surripuit,
 quo etiam de terra luto effictum à se hominem animansit. Iupi-
 ter re comperta Mercurio iussit, ut Prometheus Caucaſo Scy-
 thia monti satenis ferreis alligaret, adhibita ad pectus eius a-
 quila & vulturibus, qui epate illius pascerentur. τὸ μὲν δὲ
 autem Græcis eum significat, cui prius quàm rem aggre-
 diaur, suspexit consilium ἐμπρόθεος, cui re peracta, cum de-
 conſilium in mentem venit. De his duobus fratribus plura He-
 ſiodus in libro cui titulus, Opera & dies: & Lucianus in Dia-
 logo Iouis & Promethei: b Et mea opera lutea.] Id est, con-
 tempta, nulliusque precij. Quicquid autem vile, νεπεροῦ
 sive νεπέροιο dicunt Græci. Nos interea, interdum ipsum lu-
 tum. c Lutum mihi, &c.] Lutum extrinſus (Micyllus
 βόρροπος, non βόρροπος legit, que lectio sola Erasmo proba-
 tur, propterea quod hic de luto fit mentio. non de barbaro quo-
 piam. Plat. lib. de Rep. c. 10. ἄρτις ἐὶ βόρροπος βόρροπος ἄρτις.

i ac reuera in cano quopiam barbarico. Loquitur de anima demersa ignorantia tenebris. d Atticam sublannationem.]
 sine nasum Atticum. Plinius lib 11. cap. 32. docet, à sue erasis hominibus nasum subtile in fonsi fuisse dicatum. Vnde nasisti vocantur, qui doctè norint alios irridere. Et Græci $\mu\upsilon\mu\eta\tau\epsilon\sigma$. $\epsilon\lambda\epsilon\upsilon$, $\alpha\upsilon\tau\eta\upsilon\mu\eta\tau\eta\sigma\epsilon\iota\upsilon$, id est, irridere, vicissim irrid. re, $\delta\alpha\iota\tau\eta$ $\mu\upsilon\mu\eta\tau\eta\sigma$, id est, naso. Cass. ad Ciceronem lib. Epist. fam. 13. Quosque ubi ridiculo aut scommatico dictorio læseris, velint rusticè gladio $\alpha\upsilon\tau\eta\upsilon\mu\eta\tau\eta\sigma\epsilon\iota\upsilon$, id est, vicissim naso suspendere. e Aurea figmenta.] Quod eximum videri volumus, aureum dicimus. Cicer. Academic. quæst. libr. 2. de libello loquens, quem Crantor scripsit de luctis. Est enim, inquit, non magnus, verum aureolus, &c. id est, egregius. f Etalorum figulorum.] quemadmodum qui vocantur $\nu\epsilon\sigma\omicron\tau\alpha\delta\eta\sigma\iota$, qui pappas nescio quas pueriles, & id genus imagunculas quorumcumque animalium ex luto parte plurima, & ex alia interim materia fingunt, &c. g Post negocia.] Rebus peractis, qui que sero, nec nisi confecto negotio sapit. Ex Comico quopiam citat hunc versiculum dictum in leonem. h Figulos ollarum.] $\chi\omega\tau\epsilon\lambda\alpha\varsigma$ $\kappa\iota$ $\mu\upsilon\upsilon\sigma\tau\omicron\iota\delta\iota\varsigma$ $\kappa\iota$ $\mu\eta\lambda\upsilon\gamma\epsilon\sigma$. i Camelus in Aegypto.] Id est, meticulosa vel planè ridicula. Adagy vice refert, quod natum est ex hac historia Aegyptia. k Hippocentauri.] Ex homine & equo sunt constati, & propterea $\delta\upsilon\psi\upsilon\iota\varsigma$ ab Ilocrate appellantur. Compositio diuersa & varia, hippocentaurus vocatur. l Ridicula.] Comædia enim finis non ferè altius erat Græcis, quàm leuius & hilaritas. Quod adeo verum est, ut in libro obseruatum sit: & testis in Nebulis Aristophanes est, interpretis item accedente calculo, risus gratia plerumque scortea pudenda graphicè expressa, & id genus alia non pauca producti consueuisse, adeo ut comicum risum prouerbij vice Lucianus hic usurparit. m Dis $\alpha\lambda\gamma\alpha$ $\mu\upsilon\sigma\iota\kappa\omega\upsilon$.] Prouerbum à Musicis mutuo sumptum, quo maximum discrimen, & longissimum intervallum significatur. Vide Erasmi Chiliadas. Hoc vsus est Lucianus in libro de Conscribenda historia, & in sermone qui est De mercede seruientibus. n Olla apposuisse.] Vice prouerbij usurpat, olla apponere obducta $\alpha\epsilon\gamma\alpha\tau\alpha$ $\delta\epsilon\chi\mu\epsilon\tau\alpha$, vs Hesiodus inquit, id est, pin.

pinguedine candida. o Pinuum incuruatores.] πινω-
μαπτες: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit The-
sens, incuruanti ē pinus, & ex hīs alligatus homines, & in sublime
emissos dilaniantem, &c. eundem Pithyocampium vocat lib.
2. verarum histor. p. Mutare consilium.] ποττ̄ rem con-
sulere. vnde & Pindarus in Pythiis, illum appellat ὄψιφορ,
quasi serō sapientem. Hesiod in Theogonia: Hxc, inquit, repe-
nit ἀετρητῆα Ποικίλον ἀγολομήτιν: ἀμωγετινοοτ τ' ἐπιτελέθει,
Prometheum vastrum nominans, ac varijs instructum consilijs,
Epimetheum post erratum sapientem.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.
ad Nigrinum.

Λ Ουκιανὸς Νιγρίνου εἰς
πράξιον ἢ μὴ πα-
ρομιτα φησὶ, γλαῦ-
κα εἰς ἀθλῶνας ὡς γλαῖον ὄρν,
εἰ τις ἐκτὶ κομίσει γλαῦκας,
ὅτι πολλὰ πὰρ αὐτοῖς εἰσίν.
ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δυνάμειν λό-
γων ἐπιδείξασθαι βολόμενος,
ἔλατα Νιγρίνου γράψας βί-
βλιον ἔπιμπορ, ἀχόμιον ἀντὶ
γλαῖος, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς
ἔμπορομένους. ἐπὶ δὲ μό-
λις βί ἀηλῶσα τὴν ἐμὴν
γνώμην ἐβίω, ὅπως τε νῦν
ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως
ἄλημμα πρὸς τῶν σῶν λό-

Uecianus Nigrino sa-
lutem. ^a Noctuas A-
thenas, inquit prouer-
bium: quasi ridiculum sit, si
quis eō noctuas apporet,
quoniam illis ibi abundant.
Ego verō si quidem potesta-
tem ac vim verborum exhi-
bere velim, atque ita Nigrino
scribens, librū mitterē, obno-
xius equidem huic ridiculo
fore. Nunc autē quando solū
sententiam meam declarare
tibi volo, quomodo videlicet
nunc animatus sum, & q̄
non obiter ac leuiter ora-
tione